

Blind Guardian

Rozhovor s Marcusem Siepenem pro Spirit Of Metal

SOM se potkal s Marcusem Siepenem, kytaristou Blind Guardian, kvůli rozhovoru. Stalo se tak, když kapela dorazila do Los Angeles, aby zde vystupovala na koncertě v rámci turné At the Edge Of Time. Mrkněte!

Prvně ze všeho bych rád pogratuloval k vašemu novému albu.

Díky moc.

Mohl bys nám prozradit něco málo o tvé zkušenosti s novým albem (od počátku až do teď...)? V podstatě můžeš v kostce? Víím, je to tvrdé...

Je to těžké, ale abych to dal do kostky, měl bych říci, že tohle album má v sobě vše, čím kdy Blind Guardian byli, protože má v sobě to, co kupa lidí označuje jako „starou školu“ Blind Guardian (rychlé a agresivní kousky); má pár progresivních elementů, které jsme v popředí dávali v devadesátých letech a má také pár nejepičtějších skladeb, které jsme kdy vytvořili. Poprvé jsme také měli šanci pracovat se skutečným orchestrem, což bylo pro nás velkým krokem vpřed. Tím jsme dosáhli několika nových vlivů, které jsme dříve nemívali, jako třeba orientální melodii ve skladbě Wheel of Time. Pokud někdo kapelu dodnes neznal, doporučil bych toto album na úvod, protože se tak doví o nás vše.

Tak... máte chlápce za sebou turné v Evropě a teď jedete po Severní Americe. Jsou v tom nějaké zjevné rozdíly při vystupování tam a tady?

Ano. Jedním z rozdílů je velikost vystoupení, protože v Evropě jsme známější, než zde. Do Spojených Států jsme se v naší kariéře dostali až dost pozdě, protože v začátcích jsme k tomu neměli vůbec podporu naší vydavatelské společnosti. První naše turné u vás proběhlo až v roce 2002. Dále, co se týče fanoušků, je tu také rozdíl. Fandové tady v USA jsou, abych tak řekl...divočejší, více agresivnější. Viděli jsme tu zeď smrti, která abych tak řekl pro vystoupení Blind Guardian není běžná (smích). Také tu během vystoupení proběhlo pár věcí v publiku jako třeba kruhová jáma a spousta davového surfování, zatímco publikum v Evropě více hrozí a mlátí hlavama a zpívá. Takže ano...to jsou rozdíly.

Byli jste v Brazílii, proto bych se tě rád zeptal: je dav v Brazílii stejný, jako ten v Americe?

Je jiný, musím to říci. Má manželka je Brazilka, takže tyhle lidičky znám dost dobře (smích). Jejich energie není tak agresivní jakou máte tady. Když hrajeme v Brazílii, je to takřka jako na fotbalovém stadionu. Každý tam jásá a zpívají tam i mezi skladbama. Je to naprosto odlišné.

Jak probíhá turné v Severní Americe?

Opravdu dobře. Jsme na cestách poslední tři týdny. Máme za sebou šest vystoupení v Kanadě. Byly úžasné. Potkali jsme hromadu skvělých lidiček. Užili jsme si kupu srandy se dvěma předkapelama. A očividně jsme zažili hodně turistiky: prohlídky hezkých míst. Takže...užili jsme si to dost.

Nějaké zajímavosti a neobyčejné příběhy se na turné přihodily?

Většina neobyčejných věcí se přihodila včera, když jsme hráli v San Franciscu. Byli jsme pozváni agenturou Lucas Arts na návštěvu ranče "Skywalker Ranch". Jako zanícení fanoušci do Star Wars jsme byli opravdu vzrušení. Bylo to úžasné. Když jsme obdrželi pozvání, zhruba tak před měsícem, byli jsme z toho hotoví. Udělali jsme na tři miliony fotek, nakoupili upomínkové předměty...to byl teda výlet. A dnes tedy, byli jsme se podívat na Čínské divadlo a v areálu Walk of Fame (chodník slávy Hollywoodských hvězd). Pokusili jsme se využít všechny naše šance. Dobrá věc, která se dnes přihodila byla ta, že bylo velmi hezké počasí. Včera v San Franciscu po celý den pršelo a pár posledních týdnů bylo setsakra mrazivé počasí. Když jsme hráli v Kanadě, bylo tam kolem -25°C a to tě od nějakých prohlídek odradí (smích).

Jsou tady v Americe pro vás nějaké města, kde jste ještě nehráli a jednoho dne byste si tam chtěli zahrát?

Humm... yeah... nikdy jsme nehráli třeba v Las Vegas. To nám stále chybí. Pořád říkáme "chceme si zahrát ve Vegas" a z nějakého důvodu to nikdy neklaplo. Bylo na seznamu našeho posledního turné myslím, ale z nějakého důvodu bylo ze seznamu před turné vyškrtáno, něco nedopadlo tak jak mělo. Hansi a já jsme vždy chtěli hrát v Twin Peaks, protože jsme fanoušky toho televizního seriálu (smích). Ale to nikdy nedopadlo. Bylo nám řečeno, že to městečko se už nejmenuje Twin Peaks, a tak jsme si řekli "zapomeneme na to" (smích).

Popovídejme trošku o předkapelách, měli jste pro akce v Evropě před sebou Van Canto.

Ano, aktuálně otevírali naše akce v Německu, ale jiná kapela, Steel Wing ze Švédska, ta zase byla předkapelou ve zbytku Evropy.

Van Canto je skutečně zajímavou kapelou. Jak začalo vaše přátelství s nimi?

Jsme s nimi dobří přátelé. Oni natáčeli svá alba v našem studiu. Také převzali a nahráli naši skladbu "Bard's Song", takže svým způsobem jsme s nimi byli v kontaktu ještě dříve, než jsme se s nimi setkali. Jeden z nich nazpíval také zadní vokály na naše poslední album. Proto jsme dobří přátelé a já si o nich myslím, že jsou velmi dobrou kapelou, speciálně naživo, protože to co dělají je očividně velmi unikátní. Je to velmi hezký kontrast proti normálním metalovým kapelám. Fanoušci je mají velmi rádi, také s nimi zpívají a jásají...takže to byla dobrá volba.

Jsou nějaké specifické důvody, proč jste sebou nevezli stejné předkapely, co byly v Evropě také do Ameriky?

Skutečně ne...je to typická věc, kterou děláme. Je to tak normální, že máme jinou předkapelu pro akce v Evropě a pro akce ve Státech. Občas míváme i lokální předkapely, to záleží od toho, kde hrajeme. Občas hrajeme také jen sami za sebe, bez předkapel. Je to různé.

V lednu pojedete hrát na akci "70.000 tons of metal". Jste vzrušení?

Ano, nikdy sem až dosud nebyl na oceánské lodi a myslím, že to bude fakt něco speciálního (smích)... Zajisté, je to špica. Bude tam několik velmi dobrých kapel, naši přátelé tam budou také hrát. Takže to bude díky tomu skvělé setkání. Běžně se setkáváme tak v jednom dni na festivalu, a to pár hodin před tím, než kapela jde na pódium. Ale teď budeme na lodi všichni společně celý týden. Zní to jako jedna velká párty (smích). Definitivně se na něco takového těšíme, protože jsme nikdy nic takového ještě předtím nezažili. Bude to zcela nový zážitek.

Rád bych teď pokecal trochu o společné práci Blind Guardian během natáčení nového alba. Jak vlastně chlapci pracujete? Vem jako příklad tohle nové album a práci, kterou jste mu věnovali během posledních čtyř let. Co bylo tou dynamikou kapely?

Nejprve ze všeho musím říct, že čas mezi jednotlivými alby sice trvá čtyři roky, ale není to tak, že bychom na albu makali čtyři roky, například poslední turné končilo před rokem a půl. Takže si to můžeš sám spočítat. Způsob, jakým pracujeme, je: každý pracujeme na svých nápadech. Každý máme vlastní studiový set doma, takže můžeme to, co si nahrajeme si měnit mezi sebou po netu. Není to tedy tak, že bychom se scházeli ve studiu každý den, když natáčíme album. Natvrdo se pak scházíme aktuálně když o něco jde, například když André má nápad na skladbu a nahraje nějaké riffy či melodické linky, zašle to Hansimu a on do toho zkouší zpěv. Pokud to klapne, fajn...můžeme pokračovat v práci na takovém základě. Pokud Hansi nenajde žádnou zpěvovou linku pro tenhle základ, můžeme to měnit nebo to kompletně přeskočit a začneme zase znovu. Takže takhle nějak pracujeme. Nejsme druhem kapely, která se schází ve zkušebně a jamuje nahodilé riffy, protože naše hudba je příliš komplexní pro takový druh skládání. Normálně pracujeme i na aranžmá sborů, tunách kytarových harmonií atd. Když nastane tedy chvíle, kdy si to chceme všechno vyzkoušet jak to sedí, tak jamujeme. Jsme ale přitom limitováni dvěma kytaristy, protože jsme jen dva v kapele. Ale když můžeme pracovat doma na svém vlastním studiovém nahrávacím setu, můžeme slyšitelně pracovat jakoby ve studiových podmínkách. Můžeme si to nahrát a zkoušet jakýkoli hlas, který nás napadne. Tenhle způsob, kterým pracujeme, je pro nás tím nejlepším.

Když skládáte...inspirace přichází nahodile nebo existuje něco, co ji způsobuje?

Ne, bohužel neexistuje. Bylo by to skvělé mít něco takového. Nápad může přijít jen při některých situacích. Nevím ale jakým způsobem to kontrolovat. Normálně se stane, že popadneš kytaru a hraješ si jen tak. Ale občas se tedy stane, že nápad dorazí nečekaně... například, když řídíš auto a náhle se ti v hlavě objeví melodie. Myslíš si: „Ah, to bylo hezké“. Problém ale je, že pokud si kdesi na dálnici v čase mimo domov, určitě tu melodii zapomeš (smích). Ale jak sem řekl, nevím jak něco takového aktivovat.

Dostáváš ale inspiraci například z něčeho takového jako je výlet a cestování?

Zajisté. Cokoli tě může inspirovat, sám víš? Turné tě může inspirovat. Chytneš vibrace různých měst, vidíš různá místa a povídáš si s různými lidmi...cokoli, co vnímáš tě pak může inspirovat.

Někteří profesionálové potřebují určitý druh uznání. Pro tebe osobně, kdy se cítíš uznalý? Kdy si tak sám sobě řekneš: „Udělal sem skvělou práci“ nebo „Teď jsem na sebe hrdý“. A měl si tento pocit u nového alba?

Ano. Prvně ze všeho, sám víš, že my si dost sami věříme (smích). Když začínáme natáčet, jsme přesvědčeni, že děláme něco dobrého. Co se týče skladatelského procesu, vždy se pokoušíme vytvořit to nejlepší album, jak jen je to možné. To samé se dá vztáhnout i na produkci. Pokoušíme se odvést tu nejlepší produkci, vybrat ten nejlepší obal jaký jsme schopni vymyslet a se kterým jsme spokojeni. Očividné uznání, zda jsme udělali dobře pak dostaneš, když čteš recenze, které chválí album, což je milá věc. Ale opravdové uznání podle mého názoru je, když vyjdeš na pódium, hraješ svoje skladby živě a vidíš pár tisíc lidí křepčit, vše zpívat a blbnout. Pak vidíš zcela jasně, že milují, to co děláš. To je podle mne opravdové uznání.

Až do teď... je tedy něco z dřívějšíka na co jste chlapani opravdu hrdí a nebo naopak něco, co byste rádi vzali zpět a změnili?

*Nemyslím si, že bych chtěl něco změnit. Samozřejmě, když to vezmu hypoteticky, tak například pokud bychom naše první album natáčeli dnes, tak by znělo odlišně...ano. Ale neměnil bych to, protože reprezentovalo to, co Blind Guardian byli tou dobou. Když jsme v roce 1988 udělali *Battalions of Fear*, tak takoví prostě tehdy Blind Guardian byli. Tak jsme zněli a takové byly skladby, které jsme byli schopni hrát a zkomponovat. Neměnil bych to, protože všechna alba byla krokem v naší kariéře a vedla nás tam, kde jsme nyní, tak proč to měnit? Co se týče věcí, kterých jsme dosáhli: velmi speciální věcí pro nás byl Blind Guardian festival, který jsme pořádali, *The Blind Guardian Open Air*. Vydali jsme tehdy z něho v roce 2003 DVD, myslím...že to bylo něco velmi speciálního, protože jsme nikdy předtím nedělali nic takového. Hráli jsme samozřejmě na spoustě festivalů už dříve, ale nikdy jsme neorganizovali svůj vlastní, kde bychom byli hlavní kapelou po dva večery s úplně odlišným seznamem skladeb. Byla to kupa práce než jsme to připravili, naplánovali a vše zorganizovali. Očividně jsme byli nervózní, ale byli jsme velmi, velmi šťastní. Všechno dokonale klaplo, i když před první nocí jsme obdrželi varování, že se blíží vichřice. Ale nakonec vše dobře dopadlo, dokonale to klaplo a tak z toho máme DVD. To byl definitivně jeden z vrcholů naší kariéry.*

A nějaké nápady na další takový festival?

Ano, nápady jsou a lidé se nás stále na něj ptají. Ale už od počátku jsme o tom neuvažovali jako o akci, která by byla každý rok. Chceme si to uchovat jako něco velmi speciálního. Příště to nebude stejné, nebudeme po dvě noci jako hlavní kapela. Možná to bude něco kompletně jiného. Ale jsme si jistí, že další Blind Guardian festival uděláme.

Když už mluvíme o festivalech, viděl si na nich nějaké nové kapely, které by nějak zaujaly tvé oči a vtiskly se ti do paměti?

*Viděl sem tenhle rok kupu kapel živě, ale nebyly to opravdu nové kapely. Jedno z nejlepších show, jaké sem viděl, bylo když Nevermore hráli na festivalu v Německu, kde prezentovali své nové album, jenž absolutně miluji. V roce 1995 Nevermore pro nás dělali předkapelu na našem evropském turné pro *Imaginations From the Other Side* a od té doby jsme přátelé. Oni byli například jednou z kapel, na které se opravdu těším, že je potkám na akci na lodi. Také tam budou hrát. Byl sem též na výročním koncertu kapely Opeth. To bylo velice speciální, protože oni jsou jednou z mých nejoblíbenějších kapel a měli po celém světě jenom šest vystoupení. Byla to špičková noc. Hráli tři hodiny: celé album *Blackwater Park* a po jedné skladbě z každého dalšího alba. A další kapela, která není tak moc známá, je ale velmi, velmi dobrá, jsou *Orphaned Land* z Izraele. Špičková kapela. Takový druh etnického*

death metalu...nebo něco takového, nazvi si to jak chceš (smích). Viděl jsem je na stejném festivalu jako Nevermore.

Máš v současnosti nějakého favortia mezi CD? Jedno takové, na kterém si fakt závislejš?

Je jedno CD, na kterém trochu závisím od počátku tohoto roku. Aktuálně to ale není metalové CD. Je to John Bonamassa a jeho CD "Ballad of John Henry", album které vydal minulý rok. Musím dodat: neznal sem toho chlapíka. Nedávno jsem slyšel jeho jméno a kdysi jsem spatřil jeho jméno v top žebříčku kytaristů. A nějakí lidé mi říkali: „Je skvělej! Dělá blues rock, ale fakt natvrdo, na heavy způsob“. V té samé chvíli jsem řekl: „Tak to si ho musím pořídit, když ho každý tak chválí“ a byl sem překvapený. Koupil sem si to album a kompletně mě dostalo. Takže jsem na něm teď závislý, řekl bych, že by to mělo být moje album roku.

Podle tvého názoru, jaké během posledních deseti let na metalové scéně proběhly největší změny? A jaký vliv měly tyhle změny na dílo Blind Guardian?

Hum... Myslím, že jádro scény je totožné. Otevřela se pro metal však různá teritoria. Jako třeba dost ve východních zemích. My jsme udělali spoustu show v Rusku, Polsku, Maďarsku a dalších takových místech. To by se v dřívějších letech stát nemohlo. Například jsme dostali nabídku hrát v Číně, což je místo, kde bychom si opravdu rádi zahráli, protože jsme tam nikdy nebyli. A vyrazit na místo, kde si nikdy předtím nebyl, je vždy něco velmi speciálního, protože nemáš ani šajnu, co bys tam měl očekávat. Takže, nové trhy jsou otevřeny. Myslím, že čím dál tím více lidí odkrývá metal. Můžeš ho vidět v hitparádách, že více a více metalových kapel se dostává na vysoké pozici v žebříčcích. V naší kariéře jsme také měli pár titulů číslo jedna. Metal je tedy více a více objevován lidmi stojícími vně základní metalové scény, a to je dobrá věc.

Takže obligátní závěrečná a tradiční otázka: jaké jsou plány na pár dalších let?

Příští rok je už rozhodnuto, že budeme na cestách. Tady v USA budeme do Vánoc. Vracíme se domů 24. prosince někdy odpoledne. Další věc v pořadí bude akce "70.000 tons of metal". Poté bude dva měsíce pauzička, doma. Ano...odpočinek (smích)!!! Pak bude turné následovat až zdá se do konce roku. A pak tedy celá věc začne nanovo. Sedneme si, zamyslíme se nad novými věcmi, dáme se do skládání, natáčení nových písní a zase turné. Nemáme v plánu to nějak moc měnit.

Díky moc za rozhovor. Ať se vám povede koncert tady v L.A.!

Není zač. Díky.

Editor: Deesse de la Nuit /2010/

http://www.spirit-of-metal.com/interview-groupe-Blind_Guardian-id_inter-709-l-en.html